

σμων του 'Αλκαίου, δι' ὧν ἐξεδικεῖτο τὸν Αἰτυμνί-
την τῆς Μιτυλήνης, ἐνεκα τῆς ἀποτυχίας τῶν
νεωτερισμῶν αὐτοῦ, παρατρέχων ὡσαύτως καὶ τὴν
ἀπαριθμῆσιν τῶν σοφῶν αὐτοῦ ἀπορρηγμάτων, ἵνα
μὴ καταστήσῃ λίαν ἀσύμμετρον τὸν λόγον, θέλω
ἐπισημάνει αὐτὸν δι' ἐνὸς μόνου παραγγέλματος
ἀξίου νὰ μελετηθῇ ἰδίως κατὰ τὴν παρούσαν ἡμέραν.

Ἐκ τῶν εἰς τὸ Δελφικὸν Χρηστήριον ἀνηγράπτων
ῥητῶν τῶν ἐπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ἦτο βεβαίως
καὶ τοῦ σοφοῦ Πιπτακοῦ τὸ, Καίρὸν γινῶθι. Ἄν τὸ
Γινῶθι σκυτὸν τοῦ Θάλητος περιέχει τὴν ἐξ ὑπο-
κειμένου φιλοσοφίαν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ, Καίρὸν γινῶ-
θι τοῦ Πιπτακοῦ, περιέχει τὴν ἐξ ἀντικειμένου,
ἦτοι τὴν ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν περιστάσεων.
Τι ὀφείλει ἀληθῶς εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ γνωρίζῃ τὸ
τί ὀφείλει εἰς ἑαυτὸν, εἰς τὸν πλησίον καὶ εἰς τὴν
πατριδα, ὅταν, τοῦ καιροῦ ἐπιπάντος τῆς δια-
πράξεως τῶν καθηκόντων τούτων, ἀρίνη αὐτὸν πα-
ρερχόμενον εἰς μάτην; Ἀνάγκη ἄρα, ἵνα προέλθῃ
ἀγαθόν τι, νὰ συνέλθωσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρω-
ταῦτα· διότι χωρὶς ἐλάττωρον διενεργούμενον οὐδὲν
ἔχει τὸ ὄφελος. Καίρὸν λοιπὸν γινῶτε, ὦ φίλοι Μι-
τυληναῖοι, φωνάζει ὁ ὑμέτερος συμπολίτης. Γινῶτε
τὸν αἰῶνα καὶ τὴν ἐποχὴν ἐν ᾗ ζῆτε, καὶ συμ-
μορφοῦσθε πρὸς αὐτήν. Καίρὸν γινῶτε, λέγει πρὸς
τοὺς ἄρχοντας τοὺς τε θεσηκευτικούς καὶ πολιτικούς·
ὁ παρὼν καιρὸς αἰτεῖ τὴν κατὰ θεὸν ἐκπαίδευσιν
τοῦ λαοῦ, τὴν κατὰ Χριστὸν ἡτοικίην αὐτοῦ, τὴν
εἰς τὰ πάτρια δόγματα στερέωσιν του καὶ τὴν ἀπὸ
τῆς εἰς τὰ κακά καὶ τὴν διαφθορὰν ῥοπῆς αὐτοῦ
ἀναστολήν. Καίρὸν γινῶτε, λέγει πρὸς τοὺς ἐφόρους
τῶν σχολείων. Γινῶτε ὅτι ὁ παρὼν καιρὸς δὲν στέρ-
γει, ὅτι ὁ παρελθὼν· δικαιώσατε τὰς ἀξιώσεις τοῦ
ἐνεστώτος, φέρετε συμφώνως μετὰ τῶν ἐμδριθῶν
ὑμῶν καθηκόντων τὴν δυνατὴν βελτίωσιν εἰς τὴν
διαδοσιν τῆς παιδείας, ἵνα μὴ ἐν τῷ μέλλοντι πα-
ρυσιῶσμεν παράδοξόν τινα πρωθυστερισμὸν καὶ
ἀναχρονισμὸν. Καίρὸν γινῶτε, λέγει πρὸς τοὺς γο-
νεῖς καὶ τοὺς παῖδας· γινῶτε, γονεῖς, τὴν εὐδυσίτητον
ἡλικίαν τῶν τέκνων ὑμῶν, καὶ ποδηγετεῖτε ταῦτα
λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ παραδείγματι καὶ διδασκαλίᾳ
εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ ὁρθοπροσύνης. Γινῶτε,
παῖδες, ὅτι ὁ καιρὸς εἶναι τὸ παρυτιμώτατον χρῆμα
τοῦ ἀνθρώπου καὶ φεύγει ἀνεπιστρεπτί· μὴ δαπα-
νᾶτε αὐτὸν εἰς μάταια καὶ ἐπιόλῳθῃ, ἀλλὰ δια-
μορφοῦμενοι τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν προὐπτετε
εἰς τὸ ἀγαθόν, ἵνα μὴ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀκμῆς ὑ-
μῶν εὐρεθῇτε ἀπορώδιᾳ τινα ὄντα καὶ ἄχρη ἀρού-
ρης ἐτώσις. Καίρὸν γινῶτε, λέγει τέλος πρὸς ἅ-
παντας τοὺς πολίτας· γινῶτε ὅτι σήμερον ἡ πατρίς
χρηθεῖ τῆς συντόμου καὶ γενναίας ἀντιλήψεως καὶ
βοηθείας ἐκάστου ἡμῶν ἀνελαιρέτως· ὅτι ἵνα βαίῃ
εἰς τὰ πρόσω κατὰ τὰς ἀξιώσεις τοῦ παρόντος αἰ-
ῶνος, δεῖται πόρων ζωτικωτέρων καὶ ὁργάνων δρα-
στητικωτέων. Γινόντες δὲ καὶ ἐπιγινόντες τὴν ἀξίαν
καὶ δύναμιν τοῦ σοφοῦ παραγγέλματος τοῦ συμ-
πολίτου ἡμῶν, καὶ ἀρέντες πᾶσαν εἰρωνεῖαν, ἵνα
κατὰ δημοσθένην εἰπῶ, δεῦτε ὡς ἔχει ἕκαστος δύ-

Η ΦΥΓΗ ΤΟΥ ΑΙΝΕΙΟΥ.

—ο—

Ἡ καταχωριζομένη ἐνταῦθα εἰκὼν παρι-
στα τὸν ἐπὶ θυγατρὶ γαμβρὸν τοῦ Πριάμου
Αἰνεῖαν φεύγοντα τὴν ἄλωθεῖσαν Τρωάδα,
καὶ φέροντα ἐπ' ὤμων τὸν γέροντα αὐτοῦ
πατέρα Ἀγχίτην. Καὶ ὁ μὲν πατὴρ λαμβά-
νει παρὰ τῆς νύμφης αὐτοῦ Κρεούσης, πα-
ρακολουθούσης τὸν σύζυγον, τοὺς ἐφεστίους
θεοὺς, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Αἰνεῖου Ἀσκάnios κρατεῖ
τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Εἰ καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιτηδειότητος ἐπέ-
χυπεν ὁ τεχνίτης εἰς τὰ πρόσωπα τῆς εἰκό-
νος ταύτης τὴν ὁδύνην καὶ τὴν ἀπελπισίαν
ἣν αἰσθάνονται οἱ φεύγοντες τὴν ἰδίαν πα-
τριδα καὶ μάλιστα οἱ φεύγοντες αὐτὴν ἐ-
ρημουμένην καὶ ἐξολοθρευομένην, καὶ ὁμῶς
κατωτέρα εἶναι ἢ παράστασις αὕτη τῆς περι-
γραφῆς, ἣν ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ δευτέρῳ
βιβλίῳ τῆς Αἰνεΐδος τοῦ Οὐίργιλίου, βιβλίου
οὕτινος τὰ προτερήματα παραβάλλονται ὑπὸ
τῶν κριτικῶν διὰ τὸ ὕψος, καὶ τὴν φαντασίαν,
καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐκφράσεως, καὶ πρὸς
αὐτὰ τὰ θεῖα ἔπη τοῦ Ὀμήρου.

Ταύτην λοιπὸν τὴν περιγραφὴν παραθέ-
τομεν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα, δανειζόμενοι αὐτὴν
παρὰ τῆς εὐφραδοῦς ἀνεκδότου μεταφράσεως
τοῦ μακαρίτου Ἰακώβου Ρ. Ραγκαβῆ, ἧς
τεμάχιον ἐδημοσιεύσαμεν ἄλλοτε (φυλλάδ.
81, σελ. 213), ἀποβλέπον εἰς τὴν γνωστὴν
συμφορὰν τοῦ Λαοκόοντος, ἐξεικονιζομένην
διὰ τοῦ δευτέρου συμπλέγματος.

Συνταραττόμενον οὕτως ὁρμῇ μὲ κατεῖχε μάλας,
ὅταν μοι αἶρης λαμπρὰ ὡς οὐδέποτε ἄλλοι, ἐρᾶν
διὰ νυκτός, φρεσὶν δ' ἐξαισχύουσα σέλας ἡ μήτηρ.
κατερπνῆς ἡ θεότης καὶ ὅση καὶ εἴς συνήθως
εἰς τοὺς θεοὺς καθορᾶς· ἐπέσχε με δὲ ἀφαιμένη
τῆς εἰσεῖς, κ' ἐκ βοδόχρου ἐξέφρασε στόματός ταῦτα·
καὶ Γέγονον, ἐκ τίος ὁδύνης ὁ τότεν ἀλάμαστος χόλος;
τί ἐξεμάτης; ἢ πῶς δι' ἡμᾶς οὐδὲ πλέον φροντίζεις;
πρῶτον δὲν βλέπεις τὸν σὸν ὑπὸ γήρως καμῶντα πατέρα;
ποῦ τὸν Ἀγχίτην, τὴν σύζυγον Κρέουσαν ποῦ καταλείπεις,
ποῦ τὸν Ἀσκάνιον; πάντες αὐτοὶ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων
περιπλανῶνται, καὶ θ. τῆς ἐμῆς ἀρωγῆς ἐστερουῖντο,
ἢ παρελθόντο ἢ δ' εἰς τὸ πῦρ ἢ τοὺς ἑσπερὺς ἔβροτ;
οὐκ ἔμορφή τῆς Λακωνικῆς ποσσὶς Τυνδαρίδος σοὶ πταίει

οὕτε ὁ Πάρις, ἀλλὰ τῶν Θεῶν ἡ ὥρῃ ἀσπλαγχνία
 ἔθραυσε πᾶσαν ἰσχὺν καὶ τὴν Τροίαν κατέβαλ' ἐξ ὕψους.
 βλέπον' ἰδὼν διαλύω ἐγὼ τὴν ζοφώδη νεφέλην

ἦ τις αὐτοὺς τοὺς θνητοὺς ὀρθαλμοὺς σου καλύπτουσ' ἀμβλύνει
 καὶ συσκοτίζει ἀτμώδης· φοβήθητι δὲ τῆς μητρὸς σου
 τὴν ἐντολήν, κ' εἰς ἃ σὲ προτρέπει· πειθήμιος ἔσθι.

Λαοζόων.

"Οπου έρείπια κείνται σπεράδην καὶ πέτρ' ἰσπαρμέναι
ἀπὸ πετρῶν, καὶ ὑφούται καπνὸς κυματῶδης καὶ κόνης,
τοῦ Ποσειδῶνος ἢ Ἀπλάτος τρίλινα σείει τὰ τείχη,
καὶ τοὺς ἰδράνους καὶ πᾶσαν ἐξῆς ἀνασκάπτει τὴν πόλιν
ἐκ θεμελίων κρατῇ τὰς Σκαίᾳς δ' ἡ ἀπένθρωπος "Ηρα
πύλας ἢ πρώτη, συμμέχρους καλεῖ δ' ἰμμεχνῶς ἐκ τῶν πλοίων
σιδηροφόρος.

"Η Τριτοία Παλλὰς δὲ λαμπρὰ εἰς τοῦ τείχους τὰς ἄκρας
κάθηται· νέφη κυκλοῦσι δ' αὐτὴν ἡ φρικώδης Γοργώνη·
καὶ ὁ γεννήτωρ δ' ὁ ἴδιος Ζεὺς ἰσχυρῶς προστατεύει
τοὺς Δαναοὺς· τοὺς Θεοὺς δ' ἐναντίον τῶν Τρώων ἐγείρει·
φεύγε λοιπὸν, ὦ υἱέ μου, καὶ παῖσον τοὺς μύχθους σου πλέον.
δὴν θά τ' ἀρήττω· εἰς γῆν θὰ σὲ φέρω πατρίων τοῦ σῶον.

εἶπε κ' εἰς σκότος πυκνὸν βαθυσκέου νυκτὸς ὑπεκρύβη.

Εἶδον μορφὰς τρομερὰς καὶ τὴν δύναμιν δὲ τὴν μεγάλην
τῶν θεσμενῶν τῆς Τρωάδος Θεῶν.

τότε τὸ "Ιλιον ὄντως ἐμπρὸς μου πυρίφλεκτον ὄλωσ
κ' ἡ Ποσειδῶνιος Τροία ἐκ βάθρων σπαρθείσα ἐράνη·
ὡς γειοργαὶ κατ' ἀκρόρειαν ἄνδρες ἐκτέμνουσι μέλινα
γαγηρακίαν, πληγὰς καταφέροντες πλείστας δ' ἀΐνης·
νὰ τὴν κατὰζουν καθ' ἀμίλλαν σπεύδουν· ἀπαύστως δ' ἐκείνη
ἀπειλουμένη ἔκλονεῖται καὶ κλίνει τὴν κόμην σασθεῖσαν,
τέλος ὑπεῖκ' εἰς τὰ τραύματα, στένει καὶ πίπτει καὶ σῦρει
μεθ' ἑαυτῆς τὸ τυχὸν καταθρύουσ' ἄρ' ὕψους τοῦ ὄρους.

Τῇ τῆς Θεᾶς ἀρωγῇ καταβᾶς, τῶν φλογῶν καὶ τῶν ὀπλῶν
μέσον ἐκφεύγω· ὑπεῖκουν τὰ ὄπλα, μακρύνοντ' αἱ φλόγες.

φθάνω δὲ ἤδ' εἰς τὴν πύλην τῶν πάλαι πατρίων μου οἴκων· ἀλλ' ὁ πατήρ δὲν ἐπόθουν πρὸ πάντων τῶν ἄλλων νὰ σώσω, πρῶτον αὐτὸν δὲ νὰ φέρω εἰς ὅρ' ὕψηλ' ἐμελέτων ἀποποιεῖται, ἀρ' οὐ τῆς Τρωάδος τὸν ὀλεθρον εἶδε νὰ ἐπιζήσ' ὑπερόριος· εἶπε δ' ὁμοῖς οἱ ἡδῶντες ὧν διαμένει εἰσέτι στεῖρ' ἀ καὶ ἀκαμάς ἡ ἀνδρεία φεύγει· ὁμοῖς.

Ἄν οἱ θεοὶ τὸν ἔμὸν νὰ ἐκτείνον· ἐβούλοντο βίον, μοῦ διατήρουν τὸν οἶκον· πολλὰ καὶ ὑπερπολλὰ εἶδον, ὀλεθρον ἐν ἰσάων· ἐπιζῶ κ' ἡ πόλις εἴλω· ὥστε θὰ καίται τὸ σῶμα· τὰ βυτία ἔπιτ' εἰπόντες· θάνατον αὐτῇ ἡ χεὶρ θὰ μοὶ δώτ'· οἱ ἐχθροὶ δὲ τὸ σῶμα θὰ μοῦ ἀπέρωσ' οἰκτείνοντες. ἄταρος τί τις ἂν μείνῃ; εἰς τοὺς θεοὺς πρὸ πολλοῦ ἀποτρέπαιος ἄχρηστον πάντῃ βίον διάγω, ἀρ' οὔτου θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὁ δῶξ· διὰ πυρὸς με θαλῶν, κερτυῶν μ' ἐνεφύσσει πνιῦμα·.

Ἔλεγε· ἐπίμονος ταῦτα· πτερὸς καὶ ἀνράδαντος μένων· πάντες δὲ Κρέουσ', Ἀστιάηος, πρῶτος δ' ἐγὼ καὶ ὁ υἱός· τὰ παρ' ἐκείνων ἐχέμεν ὀάριον, μὴ ὁ γεννήτωρ πᾶσι· ἀντρέπουν. ὑπέβη ἱκὼν εἰς ἐπαίγουσαν μοῖραν· προσηλωθεὶς δ' εἰς τὰς ἑσπας ἐκείνος ἤρνετο τὰ πάντα· τότε ὁρμῶν εἰς τὴν μάχην ἐκ νέου ποθῶν ν' ἀποθάνω· ἀλλ' ὁποῖα βουλὴ ἢ ὁποῖα μοὶ ἔμενε τίχῃ; εἶπον δ', «ὦ πάτερ, νὰ φύγω λοιπὸν καταλείπων σ' ἐνταῦθα ἡλπίσας; ἄτοπον τόσον ἐξέφυγε χεῖλη πατρίω; ἂν ἐπεκλώσθῃ οὐδὲν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης νὰ μείνῃ, ἂν δὲ καὶ σὲ καὶ τοὺς σοὺς νὰ προσθέσῃς ποθῆς εἰς τὴν Τροίαν καταπεσοῦσαν, καὶ ἂν τοῦ θανάτου ἡ πολὺ ἡνέωχθῃ, ἔρχετ' ὁ Πύρρος εὐθύς τοῦ Πριάμου ἐχέοντας τὸ αἷμα εἰς τὸν βωμόν· καὶ υἱὸν πρὸ πατρός καὶ πατέρα νὰ σφάζῃ· οὕτως, ὦ μητὲρ, λοιπὸν διὰ μέσου πυρός τε καὶ ὄπλων μ' ἐσωσας σὺ, τὸν ἐχθρὸν εἰς μυχοὺς τῶν ἀδύτων νὰ ἴδω· σὺζυγον δὲ καὶ υἱὸν καὶ πατέρα ὁμῶς σφαττομένους, κυλινδουμένους δ' ὡς ἔτυχεν ἄλλον εἰς ἄλλου τὸ αἷμα; ὅτε τὰ ὄπλα μου, ἄνδρες, ἐπέστ' ἡ ἐτχάτη ἡμέρα· ὅτε μ' ἐν τάχ' εἰς τοὺς Ἑλλήνας· ἄρατε πάλιν ἐκ νέου μάχῃ ν' ἀρχίσῃ· ποτὲ ἀποιεῖ δὲν θὰ πείσωμεν πάντας· ἴσως τὸ ξίφος ἐζώσθην εὐθύς· τὴν ἀσπίδα δ' ἀρμόσας εἰς τὴν εὐώνυμον χεῖρα, τοῦ οἴκου ἐκτὸς ἐφερόμην· ἀλλ' ἡ γυνὴ πρὸς τὴν πύλην πλακίστα μοὶ τότε εἰς τοὺς πόδας, προσικολλήθη καὶ τείνουσα πρὸς με τὸ θρίψος Ἰούλου· ἔλεγεν· «Ἄν πρὸς τὸν θάνατον θαίνης, παραλαβε πάντας· ἂν τι δ' ἐλπίδης καλὴν ἐκ τῶν ὀπλῶν αὐτῶν τῶν λαμπρῶν σου, τοῦτον τὸν οἶκον δοθήσῃς πρῶτον· εἰς τίνας φροντίδα τέκνον, πατέρα, τὴν ἡ· γαμετήν σου δ' ἐκάλεις ἀφήνεις;

Οὕτω θρηνοῦσα, πικρῶν στεναγμῶν καταπλήρου τὸν οἶκον· ὅταν ἐξαίφνης παρέστη τεράστιον ἄρρητον θαῦμα· εἰς τὰς ἀγκάλας ἡμῶν καὶ γονέων· ἐμπρὸς τεθλιμμένων φῶς ἀλκρὸν πρὸς τὴν ἄκραν φαῖν κορυφῇ τοῦ Ἰούλου, περιεχύθη, καὶ φλόξ ἀβλαβὴς ἐπιψαύουσα κόμην τὴν ἀπάλην, τοὺς κροτάφους ἐκείνου κατέθεσκε πέριξ· σπεύδομεν ἐντρομ' ἡμεῖς τὴν φλογήρην ἐκσεύοντες κόμην τὸ ἱερὸν ν' ἀποσδέσωμεν πῦρ δι' ὀφθαλμῶν ὑδάτων· περιχαρὴς δ' ὁ γεννήτωρ Ἀγχίστας τὰ ὄμματα στρίψας πρὸς τοὺς ἀστέρας, ἀνέκραξε ἄμ' ἀναταίνας τὰς χεῖρας· «Ζεῦ παντοκράτωρ ἐκν ἰσοίει ποτὲ σ' ἐπικαυπτοῦν θλίβον ἄρκαϊ μ'· ἡ εὐσέβεια δ' ἂν τινος εἴν' ἀνταΐα, πάτερ, γένου ἀρωγός, τὸ σημεῖον δὲ κύρωσον τοῦτο·»

Μολὶς ἐξέφραξ' ὁ γέρων αὐτὰ κ' ἐνταῦτ' ἔπειτα κράτου.

Ἀριστερόθεν ἐβρόντηξ'· ἐξ ὕψους δ' ἀστὴρ ὀλισθήσας ὥσπερ λαμπρὰς κατερέρθη, πολὺ δὲ παρείκατο σέλας· οὗτος κατέπεσ' ἐν πρῶτοις ἐπ' ἄκρου τῆς πτείγης τοῦ οἴκου· αἴθουσαν δὲ νὰ κρυβῇ διαυγάζων εἰς θάσση ἰδῶν· δι' ἐγγαρδάτου ὁδοῦ· τὸ λαζὸν δ' ὁ διέγραφεν ἵχνος· ἔδιδε λάμψιν· καπνὸς δὲ θειώδης κατέσχε τὰ πέριξ· ἦδ' ἠττιθαῖς ὁ πατήρ, τὴν σεπτὴν κεφαλὴν δ' ἀνεγείρων, δέεται μὲν τῶν θεῶν, τὸν ἀστέρα τιμῶν δὲ λατρεύει· λέγει δὲ ἄχρωμεν, σπεύσας· ὅπου μὲ φέρετ' ὑπάγω· οἶκον καὶ ἔαγονον σώσας· ὁμοῖς οἱ πατρίωι θεοί μου· ὁ οἶκός ἐξ ὑμῶν, ὑπὸ νεύσειν ὑμῶν· εἴν' ἡ Τροία· ναι, σοὶ ὑπέκω, υἱέ μου, οὐδ' ἄλλων σοὶ ἐπομαι ἤδη·.

Ἔλεγε ταῦτα· τὸ πῦρ δ' εἰς τὴν πόλιν σφοδρότερον ἤγει· τοῦ ἐμπρησμοῦ δὲ ἡ φλόξ εἰς ἡμᾶς ἐπλησίαζε μᾶλλον.

Ἔγε δὲ, εἶπον, καθέσθῃτ' εἰς τοῦτον τὸν τράχηλον, πότερ' ἴτε οἱ ὄμοι· ἐπίδωκ'· οὐδὲλως θαρρῶ μοι τὸ ἄχθος· ὅπως ἂν ἔλθῃ τὸ πρῆγμα, κοινὸς καὶ ὁ κίνδυνος ἔσται· κ' ἡ σωτηρία κοινή· παρ' ἐμοὶ ὁ μικρὸς μου Ἰούλος ἂς προχωρῇ· ἂς ἐκδύλῃ μακρόθεν κατ' ἐπ' ἡ γυνή μου· ταῖς δ' οἱ θεράποντες πάντες προσέχετ' εἰς ὅτι οἱ εἶπε.

Δήμητρος καίται νῆος ἐπὶ λόφου τῆς πόλεως· ἔξω ἔρρημος ἦδη κυπάριστος δὲ παρ' ἐκείνον ἀρχαία ἦν διατήρησε χρόνον μακρὸν τῶν προγόνων τὸ σέλας· ἐκ διαφόρων ὁδῶν πρὸς αὐτὴν ἂς συνέλθωμεν πάντες· τοὺς ἐρασίους θεοὺς εἰς τὸς χεῖρας σου λάμβανε, πάτερ· νὰ τοὺς ἐγγίσω ἐγὼ μετὰ μάχην τοσαύτην καὶ φόνον πρόσφατον ὅλως ἀνόσιον, ἕως με πάμπαν ἀγνίσῃ· ὅδωρ κρηναῖον.

Εἶπον, καὶ κλίνας εὐθύς τὸν αὐχέν· καθὼς καὶ τοὺς ὄμους· ἔνδυμα δὲ καὶ ξανθοῦ περιθήμενος λείαντος δέρμα, εἶλον τὸν φόρτον· τὴν χεῖρά μου ἔσχε κρατῶν ὁ Ἰούλος τὴν δεξιάν, διὰ δῆματος δὲ μ' ἠκολούθει ἀνίσου· ὀπισθεν ἦν ἡ γυνή· καὶ σκυώδεις ἐβάνομεν τόπους· ὃν πρὸ ὀλίγου δ' ἐμὲ οὐδὲ ὀπλων βολαὶ συνεκίνουν, ἦδ' ἐκ σιρπιτοῦ ἐχθρικοῦ συμπτανόμενα πλήθη Ἑλλήνων· ἦδη καὶ ἦχος καὶ αὖρας πνοῇ συνετάραττε πᾶσι· τοὺς συνοδίτας ἐντρόμως προσέχοντα ὡς καὶ τὸν φόρτον.

Ἠγγίζον ἦδ' εἰς τὰς πύλας· ἐβάνη μοι ὅτι παρήλθον τὸ τῆς ὁδοῦ δυσχερές, ἀλλ' ἰδοὺ μετὰ κράτου ἠκούσθη ἦχος ποδῶν ἐρχομένων· σκοπῶ· δ' ὁ πατήρ· εἰς τὰ σκοτεινὰ, φεύγα, ὦ τέκνον, ἀνέκραξεν ἔρχοντ', ἐβόων, φεύγε· βλέπω τῷ ὄντι χαλκὸν τηλαυγὴ καὶ ἀσπίδας στυλβούσας· τότε ὁποῖός τις δαίμων ἀλάστωρ τὰς φρένας μ' εὐα οἶσα· τὰς ταρταχθείσας ἐξέστησε· τρέχων εἰς δρόμους ἀβάτους, τῆς τετραμμένης ἐν ᾗ καὶ γνωστῆς παρεκτρέπωμαι τρίτου, φεῦ! τοῦ ἀθλήου ἡ σὺζυγος Κρέουσα ἡ ἐπλανήθη ἡ τὴν κατέσχε· ἡ μοῖρα ἡ ἔπεσ' ἔως καμουσκα τὸ ἀγνώστ· ἀλλ' οὐδέποτε πλέον ἐβάνη ἐμπρὸς μου· οὔτε δ' ἐστράφη, ἀλλ' οὔτε δ' ἐνέησ' ἀπεῦσεν ἐκείνην πρὶν εἰς τὴν Δήμητρος· ἔδραν καὶ λόφον αὐτῆς τὸν ἀρχαῖον ἠνθόμεν· πάντες ἐκαὶ συναχθέντες συνείδωμεν ὅτι ἔλειπε μία λαυθάσας· ἄνδρα, υἱὸν καὶ συνόδους· ἔκφρων, ὁποῖον θεῶν ἢ ἀνθρώπων ἐγὼ δὲν ἐμέμφθην· εἰς τὴν τῆς πόλεως πτώσειν τί ἄλλο θειότερον εἶδον; εἰς τοὺς ἐταίρους πατέρα, υἱὸν καὶ θεοὺς τοὺς Τευκρίους ἐνκαποίσεας, ἐνὸς ἀποκρύπτειν θαθείας κοιλίδος· στρίφομαι ἐγὼ δ' εἰς τὴν πόλιν, λαμπρὰ περιθήμενος ὄπλῳ· ἐπὶ σκοπῷ διὰ νέων μαχῶν νὰ διέλθω τὴν Τροίαν, τὴν κεφαλὴν δὲ καὶ πάλιν εἰς νέους νὰ φέρω κινδύνους.

εἰς τειχῶν καὶ σταθμῶν σκοτεινῶν τῶν πυλῶν κατὰ πρῶτον
 εἶναι ἐξέλθον εἰσέρχομαι. πάντα τὰ πρότερον δ' ἔχον
 ἐπανακάμπτων ζητῶ κ' εἰς τὸ σκοτὸς προσέχων, εὐρίσκω
 φρίκη κατέχει τὸ πᾶν κ' ἡ ἰδίᾳ σιγῇ φρικαλέα
 ἔρχομαι εὐθὺς εἰς τὸν οἶκον· ἐκεῖ ἐπανέκαμψεν ἴσως.
 οἱ Δαναοὶ εἰσδραμόντες κατεῖχον αὐτὸν ὁλοκλήρως.
 πῦρ τὸ παμνάγον ἐκ ῥύμης ἀνέμου ἀνέθορ' ἐπ' ἄκρον
 τῆς κορυφῆς· ὑπερήρθη ἡ φλόξ· ἐξετείνεται ὁ καύσιον.
 θέλω προβαίνων τὸ φρούριον. ὤλεσεν Πριάμου τὰς θύρας.
 εἰς τὰς στυὰς τὰς εὐρείας κ' ἐντὸς τοῦ ἀσύλου τῆς Ἥρας
 ὁ ἀπηνὴς Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Φοῖνιξ προσέχον τὴν λείαν,
 ἐκλαλεγμένοι φρουροί. πανταχοῦ δὲ τῆς Τροίης ἡ γὰρ
 τῶν ἱερῶν ἐμπρησθέντων, ἡρπάγη. Θεῶν δὲ τραπέζας
 καὶ στερεοὺς, χρυσηλάτους κρατῆρας κ' ἐσθῆτα πανταίαν
 λεηλατοῦντες ἐσώρευον. παῖδες δ' ἐξῆς καὶ μητέρες
 ἴσταντο ἐντρομοὶ πέρξ.

Ἀποτολήμης δ' ἐγὼ νὰ ἐκφέρω φωνὰς εἰς τὸ σκοτὸς,
 πῖσας ὁδοὺς κατεπλήρουν κραυγῶν, καὶ τὴν Κρείουσαι μάτην
 μετὰ μεγάλης ὀδύνης ἐκάλουν καὶ αὐθις καὶ αὐθις.
 εὖ τω ζητῶν, ἐμμανὲς τοὺς τῆς πόλεως ἔτρεχον δρόμους,
 δεῖν σκιά τεθλιμμένη αὐτῆς τῆς ἰδίας Κρεούσης
 αἶψης ἐφάνη μοι. μαίζων δ' ἦν τῆς γνωστῆς μοι ἐκείνης.
 ὤλως ἐξέστη· ἡ κόμη ὠρθώθη· ἡ φωνή μου ἐκόπη.
 τότε τὴν θλίψιν μου, λέγουσα οὕτως, ἐπράν' ἐκείνη.

«Τί παραδίδασαι ὤλως εἰς τόσον παράφρον' ἀγῶνα,
 ἄνερ γλυκύτατε; ταῦτα χωρὶς ἀποράσεως θεῖας
 εἶναι ἐνεργοῦνται. ἀλλ' οὔτε τὴν Κρείουσαν οὐ ν' ἀπαγάγῃς
 ἦν ὠρισμένον· ἀπέτρεψε τοῦτ' ὁ Ὀλύμπιος ἀναξ·
 οὐ ἐξορίαν μακρὰν δ' εἰλῶν καὶ θαλάσσης εὐρείας,
 εἰς Ἑσπερίαν θὰ ἐλθῇς δι' ἧς ὁ Διὸς καταπίπτων
 Θύβρις, ἀρούρας παχέας ἀρδεύει προρρέων ἡσύχως.
 τύχη λαμπρά, βασιλεία καὶ σύζυγος γένους ἀνδρῶν
 σὲ περιμένουν ἐκεῖσε. τὴν Κρείουσαν παῦσον νὰ κλαίῃς.
 εἰς θὰ ἰδῶ Μυρμηδόνων οὐδὲ Θρασυφρόνων Δολόπων
 ἔρχεσθαι τούντεσθαι, ἀλλ' οὔτ' Ἑλληνίδων θὰ λέγωμαι δοῦλη
 ἢ Δαρδανίς καὶ ἡ νύμφη ἐγὼ τῆς Θεῆς Ἀφροδίτης.
 ἡ τῶν Θεῶν ὑπερτάτη με μήτηρ κατέχει ἐνταῦθα·
 χαῖρε δὲ σὺ τὸ κοινὸν δ' ἡμέτερον τέκνον ἀγάπα».
 Ταῦτα ἐξέτρεξ' ἐκείνη· ἐγὼ δὲ πολλὰ ἐπεθύμουν
 ν' ἀπακριθῶ, ἀλλὰ φρουδ' εἰς αὔρας λεπτὰς ἀπεκρύβη
 νὰ περιβῶ τὸν φιλοκτεον τράχηλον τρίς ἐρωρμήθην,
 τρίς μοῦ ἐξέφυγε δὲ τῶν χειρῶν ἡ εἰκὼν ἡ ματαία,
 ὡς ἀριπτέμενος ὄνειρος ἦ καὶ ὡς ἀνεμὸς κοῦφος.

Οὕτω παρῆλθεν ἡ νύξ κ' εἰς τὴν φίλους εὐθὺς ἐπανῆλθον
 μετ' ἀπορίας μου δ' αὖρον ἐκεῖ ὀπαδῶν συρφευσάντων
 πλῆθος πολὺ νεωστὶ, δι' οἰκτρὰν συναχθὲν ἐξορίαν.
 ἄνδρες, μητέρες καὶ παῖδες, κατώδυνον αἰθροισμ' ἀνθρώπων
 πάντοθεν ἦλθον, προσφέροντες πάντες ψυχὴν καὶ οὐσίαν,
 νὰ διαβῶσι τὴν θάλασσαν πρόθυμοι ὅπου ταῦς φέρω·
 ἦδη ἐπ' ἄκρων ὀρέων ὑψοῦτ' ὁ φωσφῆρς τῆς Ἰδῆς
 φέρων τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. τὰς πύλας δὲ πᾶσας ἐκράσουν
 οἱ Δαναοὶ περικλείεσθαι, οὐδ' ἔμεν' ἐλπίς σωτηρίας.
 αἶψα καὶ ἄρως δ' εὐθὺς τὸν γεννήτορ', ἀνίστην τὸ ὄρος.

ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ.

—ο—

Ὁ ἱατρός Μαρχάνδιος ἀναφέρει εἰς τὸν ἐν Πα-
 ρισίσις ἐκδιδόμενον Μηνύτορα τῶν Νοσοκομείων τὸ
 ἑξῆς περίεργον καὶ σπάνιον παθολογικὸν φαίνόμενον
 ὃ ἐν συνόψει σημειοῦμεν ἐνταῦθα. Νέα τις δεκα-
 επταετὴς πάσχουσα πρὸ καιροῦ ἐφαλκύνει, λέγει
 οὗτος, τὴν προσοχὴν ὁλοκλήρου τοῦ πολυχνίου μας
 δ' αὖ τὸν θόρυβον ὃν προξενοῦσιν ἐνίοτε τὰ ἐντόσθια
 αὐτῆς. Ἐσχάτως μάλιστα ἡ περιέργεια πάντων
 ηὔξησε, διότι οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος θόρυβοι ἐλαβον
 εἰδικὸν τινα χαρακτῆρα, προξενοῦντας ἤχους ἀπα-
 ραλλάκτους ὡς τὰς ὕλακας τῶν κυνῶν. . . Ἡ νέκ
 αὕτη ἦλθε πρὸ ἡμερῶν μετὰ τῆς μητρὸς της νὰ μὲ
 συμβουλευθῇ περὶ τοῦ πάθους της. . . ἔχει δ' ὅσον
 χλωρωτικὴν, εἶναι ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἰσχνὴ καὶ
 φιλάσθενος. Καταβλιβομένης τῆς κοιλίας αὐτῆς οὐ-
 δένα αἰσθάνεται πόνον οὐδ' ἦχος τις γεννᾶται. . .
 αὕτη διέλειπε παρ' ἐμοὶ σχεδὸν ἡμίσειαν ὥραν καὶ
 ὅτε ἠτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ ἠτθάνθη τὰ προ-
 δρομικὰ τῶν ἤχων συμπτώματα. Καὶ τῶνόντι ἤ-
 κουσα μετ' οὐ πολὺ ἐλαφρὸν τινα θόρυβον ἐντὸς
 τῆς κοιλίας αὐτῆς, πηγάζοντα ἐκ τῆς ἐν τοῖς ἐν-
 τοσθίοις ἀναπτύξεως τῶν αερίων· ὁ θόρυβος δὲ οὗτος
 κατὰ μικρὸν ηὔξησε, κατέστη διαλείπων καὶ ἀπα-
 ραλλάκτως ὁμοῖος μὲ ὕλακας κυνός. Τοῦτο ἦτο ἡδὴ,
 προστίθηται ὁ Μαρχάνδιος, ἀρκετὰ περίεργον, πλήν
 μετ' οὐ πολὺ κατέστη ἐτι περιεργότερον, καθότι ὁ
 θόρυβος οὐ μόνον ηὔξησεν, ἀλλὰ διεχωρίσθη εἰς δύο
 ἤχους διαφόρου ἐντάσεως τε καὶ τόνου· ὁ μὲν εἰς
 δηλονότι ὁμοίαζε τὴν φωνὴν μικροῦ, ὁ δ' ἕτερος
 μεγάλου κυνός. Ἐθέσα τότε τὴν πάσχουσαν εἰς τὴν
 ἄκραν διαδρόμου τινὸς ἔχοντος μήκος 23 περίπου
 γαλλικῶν μέτρων, καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ ἄκρᾳ ἡκούοντο
 κάλλιστα καὶ διακεκριμένοι οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος
 θόρυβοι. Ἀκολουθῶς θέσα αὐτὴν ἐπὶ κλίνης ἵνα
 παρατηρήσω τὴν κοιλίαν αὐτῆς· καὶ εἶδον ὅτι ἡ
 γαστήρ ἐκ μὲν τῆς μιᾶς πλευρᾶς ἦτο συντεθλιμ-
 μένη ἐκ δὲ τῆς ἐτέρας ἀπετέλει ὄγκον ἴσον κεφα-
 λῇ νεογνοῦ βρέφους. Ὁ ὄγκος οὗτος ἦτο σκληρὸς,
 ἠχητικὸς, καὶ ἐταράσσετο ἐκ διαλειμμάτων ὑπὸ
 ἐλαφρῶν σάλων ἀνταποκρινομένων εἰς τοὺς γενο-
 μένους θορύβους. Τὸ δὲ συντεθλιμμένον τῆς γαστρὸς
 μέρος ἀπετέλει κοιλότητα, καὶ οἱ κατὰ τὴν χώραν
 ταύτην μύονες ἐφαίνοντο ὡς προσκεκολλημένοι ἐπὶ
 τῆς ἡλιακῆς κοιλότητος. Θέσας τὴν χεῖρά μου ἐπὶ
 τοῦ ὄγκου ἠτθάνθη τὰς κινήσεις αὐτοῦ, αἵτινες
 ὁμοίαζον μὲ τὰς τῶν βρεφῶν, ἂν καὶ αἱ τελευταῖαι
 αὗται εἰσὶ κατὰ πολὺ ἀσθενέστεραι ἐλείνων. Ἀμα
 καταπιεζομένου τοῦ ὄγκου οὗτος ἠρανίζετο μετατι-
 θέμενος εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, μένοντος συντεθλιμέ-
 νου καὶ κοίλου τοῦ μέρους, ὃ πρότερον κατεῖχεν ὁ ὄγ-
 κος. Ἐπιθέσας δὲ τὸ οὖς ἐπὶ τῆς γαστρὸς, ἤκουσα